№ 12. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

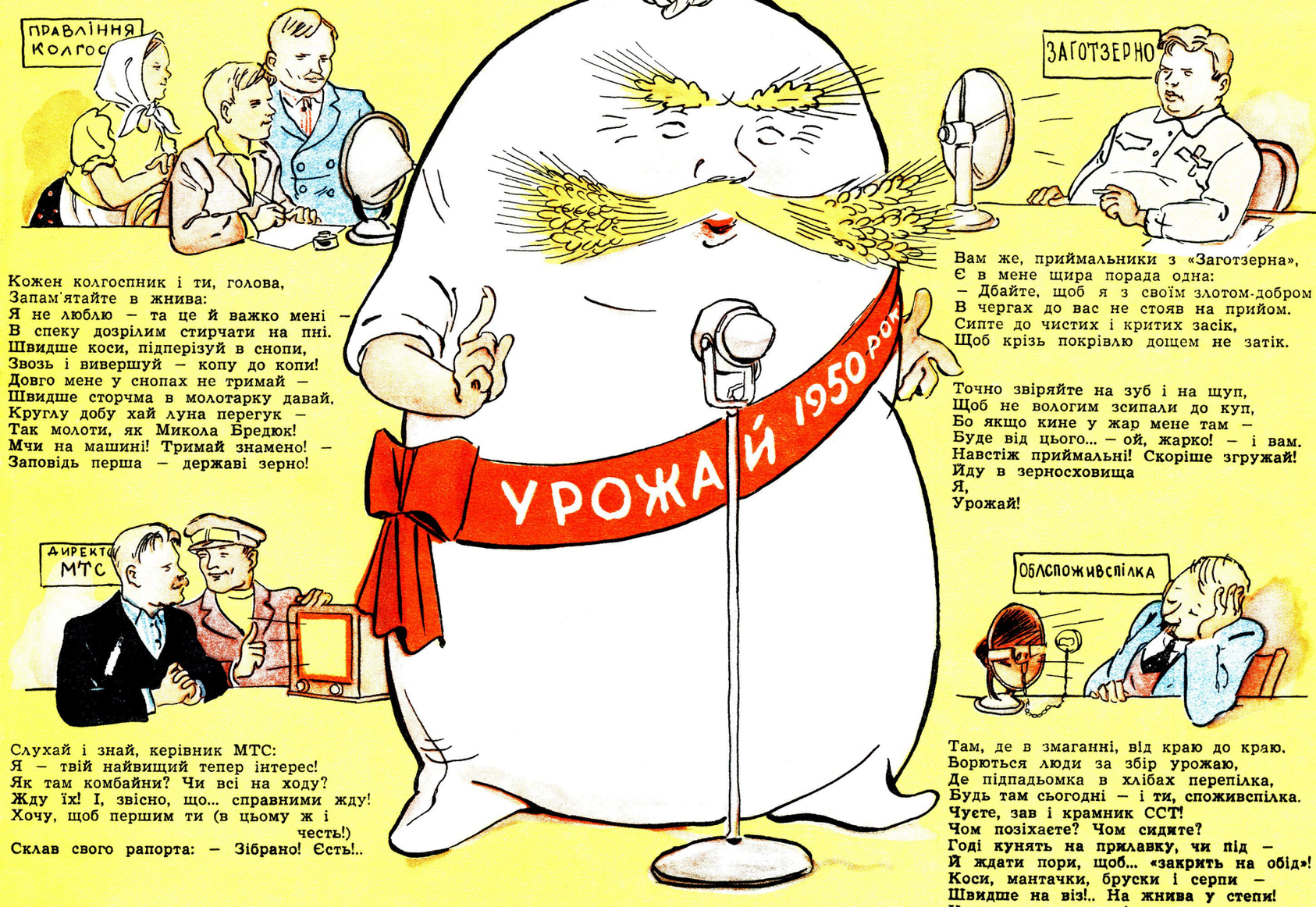

Кожен колгоспник і ти, голова,
Запам'ятайте в жнива:
Я не люблю — та це й важко мені —
В спеку дозрілим стирчати на пні.
Швидше коси, підперізуй в снопи,
Звозь і вивершуй — копу до копи!
Довго мене у снопах не тримай —
Швидше сторчма в молотарку давай,
Круглу добу хай луна перегук —
Так молоти, як Микола Бредюк!
Мчи на машині! Тримай знамено! —
Заповідь перша — державі зерно!

Вам же, приймальники з «Заготзерна»,
Є в мене щира порада одна:
— Дбайте, щоб я з своїм злотом-добром
В чергах до вас не стояв на прийом.
Сипте до чистих і критих засік,
Щоб крізь покрівлю дощем не затік.

Точно звіряйте на зуб і на щуп,
Щоб не вологим зсипали до куп,
Бо якщо кине у жар мене там —
Буде від цього... — ой, жарко! — і вам.
Навстіж приймальні! Скоріше згружай!
Йду в зерносховища
Я,
Урожай!

Слухай і знай, керівник МТС:
Я — твій найвищий тепер інтерес!
Як там комбайни? Чи всі на ходу?
Жду їх! І, звісно, що... справними жду!
Хочу, щоб першим ти (в цьому ж і честь!)
Склав свого рапорта: — Зібрано! Єсть!..

Там, де в змаганні, від краю до краю,
Борються люди за збір урожаю,
Де підпадьомка в хлібах перепілка,
Будь там сьогодні — і ти, споживспілка.
Чуєте, зав і крамник ССТ!
Чом позіхаєте? Чом сидите?
Годі кунять на прилавку, чи під —
Й ждати пори, щоб... «закрить на обід»!
Коси, мантачки, бруски і серпи —
Швидше на віз!.. На жнива у степи!
Кожен скидальник і кожен косар
Бачити хочуть в степу цей товар!

ГОВОРИТЬ УРОЖАЙ!

(Переджнивний радіоперекли)

Швидко вмикайте, мої слухачі,
Радіоточки і всі приймачі!
Кожен прислухайся, кожен зважай,
Бо говоритиму
Я,
Урожай!
Я над всіма тепер вищий начальник!
Зважте на це, агроном, скиртувальник,
Зважте і ви, бригадир, голова!..
Всі на перекли,
Бо скоро жнива!
Хто вже готовий збирати врожай —
Друзів-сусідів своїх підтягай!
Хто ще по вуха в папери загруз —
Слухай уважно, намотуй на вус:
Впору і добре зібрати мене —
Ось головне!
Вас я питаю, Поділля, Волинь:
— Чом це у вас, куди оком не кинь,
Хоч і паперів вже списано тьму, —
Критих токів я не бачу? Чому?
З тих же паперів, хоч як їх не шить, —
Критого току мені не зліпить!
Раптом — негода, засіє дощем —
Де я сховаюсь? У вас під плащем?
Ще раз нагадую, керівники!
Криті токи мені! Криті токи!
Я вимагаю, шановні, від вас!
Слово моє — завдання і наказ.

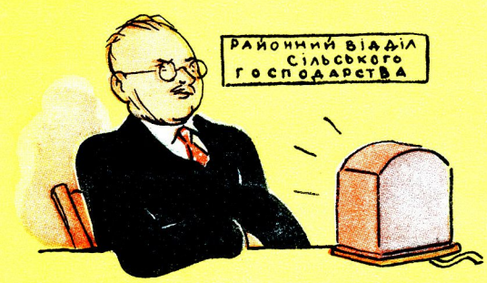

Ти, щоб район у жнивах вів перед,
Поки що, друже, замкни кабінет!
Йди на поля, на колгоспні токи,
Дуже потрібні твої вказівки
Там, де сьогодні трудящі села
Творять великі, геройські діла,
Стелять покоси у гони і в шир, —
Будь вожаком їх! Бо ти ж командир!

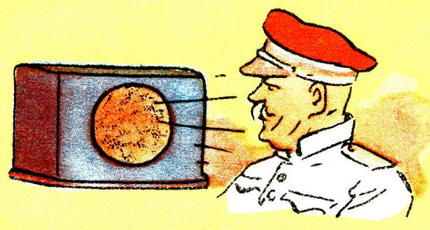

Ти, залізничник, одно пам'ятай:
Твій пасажир тепер — я, урожай!
Швидко мене перевозь у ці дні,
«Вулицю» дай ти «зелену» мені,
Дай, щоб невпинно по рейках несло...
Та щоб в вагонах щілин не було,
Щоб не посіяв багатства мої
Вздовж колії.
Мчи крізь поля — лиш гудок подавай! —
Твій пасажир тепер — я, урожай!

Вам, хлібороби завзяті мої,
Дружній, могутній колгоспній сім'ї,
Вам, косарі, від Дінця по Дунай —
Кланяюсь колосом!

Ваш УРОЖАЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА, текст Ст. ОЛІЙНИКА

На згадку паліям війни

П'ять років тому, 24 червня, у Москві, на Красній площі, відбувся Парад Перемоги.

Джонсони, бредлі й дипломати!
Дозвольте дещо пригадати.

Було це в сорок п'ятім році,
У теплім місяці червні:
Гвардійці, наші переможці,
І літні вже і зовсім юні,

Тягли фашистівські прапори,
(Чи чуєте, панове ниці?)
Й накидали їх цілі гори
На Красній площі у столиці.

Ще в сорок першім році літом
Сам Гітлер язиком собачим
Про прапори оті варнячив:
— Віки вам майоріть над світом! —

Пройшли «віки» ті дуже скоро,
«Пророки» їх в землі вже тліють,
І всі ми бачимо: прапори
Над світом інші майоріють!

Та от з'явився малоумен,
Двійник Адольфа — Гаррі Трумен
Поперед дикої ватаги,
Благословенний Уолл-стрітом,
І теж гундосить:—Наші стяги
Замайорять тепер над світом!..

Ой, Гаррі, Гаррі, Гаррі, Гаррі,
Лежать тобі з Адольфом в парі.
Недарма ж ти такий як треба
Не для людей, для Ку-клукс-клана...
Недарма вчителем до себе
Ти запросив Гудеріана.

С. КАНІВЕЦЬ.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ РОКИТЯНСЬКОГО РАЙВИКОНКОМУ, КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, тов. ЛІСОВСЬКОМУ Т. Ф.

Дорогий Тимофію Францовичу!

Футболісти, волейболісти, борці, плавці, легкоатлети, важкоатлети, гімнасти Рокитянського району просять передати Вам гарячий фізкультпривіт.

І ще просять фізкультурники зареєструвати на сторінках Перця видатний рекорд, що його встановив не без Вашої допомоги Ваш найближчий помічник — заврайкомунгоспом Москалевський. Коротка історія цього рекорду така. В минулому році методом народної будови в Рокитному був збудований стадіон імені 30-річчя комсомолу України. Комсомольці, робітники, службовці райцентра не пошкодували ні сил, ні часу для будівництва свого стадіону. Вони викопали понад 5 тисяч тонн землі, збудували футбольне поле, бігові доріжки, трибуни (на 900 місць!). Фізкультурники почували себе, як на сьомому небі. Ще б пак! Такому спортивному закладові могли позаздрити спортсмени багатьох сусідніх районів.

Якщо пам'ятаєте, Тимофію Францовичу, на відкритті стадіону Ви проголосили чудесну, сповнену пафосу й глибокої думки, промову. Відзначивши, що фізкультура міцно ввійшла в побут населення керованого Вами району, Ви висловили тверде переконання в тому, що новозбудований стадіон стане улюбленим місцем гарячих спортивних змагань рокитянських фізкультурників:

— Мине небагато часу, й ми будемо свідками народження найвидатніших рекордів.

Ця промова, очевидно, найбільше запалила заврайкомунгоспом Москалевського. З вигуком: «Не підведемо нашого Тимофія Францовича!» — він перший кинувся на стадіон. Коли Москалевський глянув на ряди новеньких лав, в його голові (в нього, виявляється, є голова) майнула думка: «А для чого тут лави? Краще я їх викопаю, розберу, а дошки продам». Залунав дзенькіт сокир, стукіт молотків і за кілька днів стадіон став голий, як бубон.

Так народився у Вас під боком небачений рекорд хамського ставлення до запитів фізкультурної молоді. Фізкультурники й фізкультурниці уже довгий час оббивають пороги районних організацій, в тому числі й поріг Вашого кабінету, пишуть заяви, скарги, але Ви відмахуєтесь від них, як від настирливих мух. Де й ділось те глибоке розуміння ролі фізкультури й спорту, яким Ви так чудесно сяйнули у своїй промові на відкритті стадіону...

Невесело зустріли цьогорічний літній спортивний сезон рокитянці. А рекордсмен Москалевський ходить і посміхається. «Я, — каже, — одним махом поставив на ноги всю фізкультурну роботу в райцентрі».

Перець, шановний товаришу Лісовський, не відмовить Вашим фізкультурникам і відзначить «рекорд» Москалевського за всіма правилами. Але перш ніж вчинити цей урочистий акт і увінчати лаврами комунгоспівського ентузіаста, насмілюємось звернутись до Вас з двома просьбами.

Перша наша просьба. На черговому засіданні президії виконкому райради Ви теж відзначте рекорд Москалевського. Відзначте належним чином у належній постанові.

Друга наша просьба. Не забудьте там і про себе згадати. Не скромничайте. Ви маєте всі підстави ділити славу навпіл з Москалевським.

Бувайте здоровенькі. Ще раз фізкультпривіт від усього серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

В ХОЛОДОЧКУ

У нашого Омелечка
Невеличка сімеєчка:
Є дружина Василина,
Славна донечка Галина,
Трьох синів він має — Гната,
Тимофія і Кіндрата.

Хай кипить робота всюди,
Хай молотять, косять люди, —
Батько «робить» в холодочку,
Спочиває у куточку.

В геркулеса, сина Гната,
Кулаки — немов горщата.
Геркулес же, всім на диво,
Продає в буфеті пиво.

У синочка Тимофія
Як у лева груди й шия.
А він пустить цю машину —
І до вечора — на спину.

А Кіндрат — юнак пригожий
(На борця, погляньте, схожий!) —
Оббіжить село разочок
І залізе в холодочок.

Поправляється Галина,
Розцвітає, як калина
Їй не важко і не жарко —
На конверти ліпить марки.

Лиш дружині Василині
Не сидиться у хатині:
День у день товчеться мати —
На городі біля хати.

Де ще є така сімейка,
Як у нашого Омелька?

Павло ГЛАЗОВИЙ.

Мал. БЕ-ША

ФРАНЦУЗЬКО-ЗАХІДНОНІМЕЦЬКИЙ СПАРЕНИЙ ХОМУТ.

Містер Прайс пожинає плоди...

Містер Прайс був сьогодні в доброму гуморі.

— Мері, — сказав він дружині, сідаючи обідати, — можеш привітати мене. Мій сценарій визнано найкращим. Через тиждень я починаю знімати фільм і сам гратиму в ньому головну роль. Це буде шедевр американської кінематографії!

— Я скоро збожеволію від вашої кінематографії! — відповіла дружина. — У мене голова йде обертом після кожного перегляду тих шедеврів. Вічно там убивають, вішають, палять, труять... Жах!

— Ну, ти в мене відома гуманістка!.. Нічого, ми тебе з Білем перевиховаємо, — засміявся містер Прайс, підморгнувши своєму синові Білю, який сидів на другому кінці столу і тупо спідлоба поглядав на батьків.

— Любий, не жартуй. — Мері підсунулася ближче до чоловіка. — Зверни, прошу, серйозну увагу на нашого Біля. Він по п'ять разів на день бігає в кіно. Ти б побачив, яким божевільним блиском горять його очі, коли він повертається звідтіль. Я починаю боятися власної дитини... Вчора він повісив нашу мавпу. Сьогодні втопив у ванні кішку, а завтра ще заріже мене...

— Завтра?.. — хрипко спитав Біль... — Чому завтра?..

— Заспокойся, Мері, не перебільшуй, — сказав містер Прайс. — Все це дитячі іграшки. Невже ти хочеш, щоб наш Біль ріс тюхтієм, а не мужчиною? Мавпа, кішка — все це пусте, мила! Ми покликані виховувати наших дітей сильними й безстрашними. Американець — це володар світу, а у володарів рука ніколи не повинна тремтіти... Відріж мені, люба, шматочок пирога, в нього така апетитна шкуриночка...

Містер Прайс почав жувати пиріг і скривився.

— Мері, вибач, мила, тобі не здається, що пиріг якийсь гіркий і з металічним присмаком?

— Гіркий?.. Ти знаєш, мені теж так здавалося... Зріж шкуринку, може вона пригоріла.

— Хі-хі-хі!.. — засміявся раптом Біль. — Гіркий!..

— Чого тобі смішно, Біль?

— Так... Нічого... — відповів той, не спускаючи хворобливо блискучих очей з містера Прайса, який дожовував пиріг.

— Що з тобою, Мері? — тривожно спитав містер Прайс, помітивши, що дружина раптом сполотніла.

— Не знаю... Пече щось усередині... Ой!..

— Хі-хі-хі! — знову почулося з другого кінця столу.

Містер Прайс здивовано глянув на сина.

— Що ж тут смішного, Біль?

— Ой, смерть моя!.. — простогнала Мері і впала на підлогу. Зляканий містер Прайс кинувся до телефону і почав викликати лікаря.

— Лікар не допоможе, — почув він раптом хрипкий голос Біля. — Я всипав у тісто отруту!..

— Що? Що ти сказав, божевільний?!!

— Я всипав отруту в тісто, щоб подивитися, як це люди насправді вмирають...

— Що?!! Ой!.. — Містер Прайс раптом відчув, як йому всередині запекло щось пекельним вогнем. Він знову кинувся до телефону.

— Доктор Вуд, доктор Вуд!.. — кричав він у трубку, ледве тримаючись на ногах.

— Хі-хі-хі!.. — засміявся Біль. — А я обрізав провід!

— Ах ти ж виродок!.. — Перемагаючи біль, містер Прайс кинувся на сина, але той блискавично зник за дверима на сходах. Він тільки почув звідтіль хіхікання Біля і дзеньків повернутого в замку ключа. Прайс підбіг до вікна і зупинився. Там десь далеко-далеко внизу сновигали маленькі машини, люди. Ні, вони не почують, не побачать... Він знову добрався до дверей.

— Сину, хлопчику мій, — простогнав Прайс. — Одчини двері!.. Я поставлю новий фільм «Маленький душогуб» і зніму тебе в ньому в головній ролі. Відчини тільки швидше двері.

— А ти не брешеш? — почувся Білів голос за дверима.

— Хіба ти не віриш рідному батькові? Ми ж з тобою були друзями?

— Ні, я, мабуть, піду, — байдуже промовив Біль. — Ти однаково помреш, і ніякої користі з тебе я вже не матиму. Краще я поїду до «Кривавої маски» в Чікаго. Вона мене прийме в компанію, і ми примусимо тремтіти весь світ.

— Що ти мелеш, Біль? До якої «Кривавої маски»?

— А з твого фільму «Привид, задушений учора».

— Боже, — простогнав містер Прайс, — я сам грав роль маски в цьому фільмі... Біль, зглянься, дитинко! Я згоряю від твоєї отрути... Поклич лікаря, і я все тобі забуду!..

Він корчився на підлозі. Біль спостерігав агонію свого батька крізь щілину в замку...

Містер Прайс пожинав багаті плоди своєї діяльності.

Юрій ЛАПАЙ.

м. Хорол,
Полтавської області.

Мал. М. МЕЛЬМАНА (Одеса)

В іншому кафтані

I

«Може почнуть говорити, що тепер немає вже Ноздрьова. Уви! Несправедливі будуть ті, хто почне говорити так. Ноздрьов... між нами і, може, тільки ходить в іншому кафтані».

Ці рядки писалися автором «Мертвих душ» понад сто років тому.

Чи живий ще Ноздрьов?

На жаль, живий. Тільки ходить, як справедливо відзначив М. В. Гоголь, в іншому кафтані.

Ноздрьов, наприклад, посідає на станції Гайворон, Вінницької залізниці, пост начальника вагонного депо. Справжнє прізвище його — Волхонський, Валентин Павлович.

Нещодавно до кабінету В. П. Волхонського постукали три пенсіонери-залізничники. Кожен з них віддав службі на транспорті не менше сорока років життя.

Три старики прийшли з проханням завірити їх підписи, якими вони засвідчували стаж роботи на транспорті колишнього товариша по службі.

Начальник депо, прийнявши позу Ноздрьова, пішов старикам назустріч — і з грюкотом зачинив двері свого кабінету перед їхнім носом.

— У мене є підлеглі, до них звертайтесь.

Заглянувши ще в кілька кабінетів, старики нічого не добились і змушені були знову постукати до начальника. Уявіть собі, на цей раз він широко розчинив двері. Розчинив і гаркнув:

— Геть!

Чи спав Валентин Павлович Волхонський спокійно в ту ніч? Мабуть, спав.

Чи мучила його совість? Мабуть, ні.

Такими дрібницями, як докори совісті, Ноздрьов ніколи не псував собі настрою.

II

У Ноздрьова, як відомо, лексикон «міцно настояних слів» був необмежений. Терпким слівцем починав він свій день. Цій звичці він не зраджував ні за яких обставин. Навіть, приймаючи гостя, він раптом схоплювався з місця:

— Я до тебе зараз прийду. Треба тільки вилаяти падлюку-прикажчика.

На відміну від Ноздрьова, Гаврило Михайлович Бондар сам не ходить розшукувати тих, кого він збирається вилаяти. У нього є службовий кабінет.

З самого ранку відтіля можна чути.

— Геть з кабінету! Я тут хазяїн!..

І вже по крику свого голови співробітники Лубенської райспоживспілки (Полтавщина) точно вгадують, що у Гаврила Михайловича — людина приїжджа.

Якщо ж їхній голова вигукує: — Дармоїди, прожену!.. — це значить, що в кабінеті хтось із працівників райспоживспілки.

III

«Обличчя Ноздрьова, — писав М. В. Гоголь, — певно, вже дещо знайоме читачеві. Таких людей доводилося всякому зустрічати немало... Вони скоро знайомляться, і не зоглянешся, як вже говорять тобі **ти**».

— ...Ну, от, друже, нарешті ти таки завітав, — зустрів голову Дорошенківської сільради Олександр Герасимович Дейнека. — Сідай, розказуй, а то знову зникнеш і цілий рік на очі не попадешся.

Голова сільради згадав, що цього місяця він уже тричі безрезультатно добивався прийому у заступника голови виконкому Шосткинської райради (Сумщина), але дипломатично промовчав.

— Ну, що там у тебе?

Голова сільради почав розказувати.

Заступник голови райвиконкому уважно слухав. Так, принаймні, здавалося голові сільради. Трохи згодом Олександр Герасимович Дейнека з заклопотаним виглядом потягнувся рукою до телефону і, даючи співбесіднику зрозуміти, що продовжує його слухати, кинув кілька слів у трубку.

Поки тривала розмова, Олександр Герасимович підписав кілька папірців, що йому принесла друкарка. Потім розпечатав лист і, читаючи його, знову мовив:

— Ти розказуй, розказуй, я все чую.

Підвівшись з-за столу, Олександр Герасимович двічі пройшовся по кабінету і сказав:

— Ти тут хвилинку посидь. Я зараз... — і вийшов.

Кабінет у заступника голови виконкому Шосткинської райради не дуже великий. За десять хвилин голова Дорошенківської сільради вивчив його до найменших деталей. Коли вивчати стало вже нічого, голова сільради підійшов до вікна. Його коні, прив'язані до стовпа, енергійно відбивалися від мух. «Треба поставити в холодок», — подумав він.

Минуло ще хвилин десять, а заступник голови райвиконкому не появлявся. Коні на вулиці почали тупцювати, смикати бричку. Голова сільради кинувся надвір. Але... сіпнув раз двері — зачинені! Сіпнув сильніше — не відчиняються. Заступник голови райвиконкому цього разу був настільки уважний, що замкнув свій кабінет.

...На стук прибігли здивовані працівники райвиконкому. І тільки від них голова сільради дізнався, що у Олександра Герасимовича Дейнеки саме в цю пору перерва на обід.

Чи варто писати про те, що думав про Дейнеку голова сільради, коли він повертався додому?

«Коні теж, здавалось, думали невигідно про Ноздрьова», — зазначає М. В. Гоголь.

☆ ☆ ☆

Ноздрьов, як відомо, був «мертвою душею».

Чи слід доводити, що у нашому середовищі немає місця Ноздрьовим?

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

У деяких установах неправильно добирають кадри.

— Підете керувати райсільгоспвідділом.
— Боюсь, що там я буду не на місці. Я ж лікар!
— Нічого, я от теж не на місці, а, як бачите, керую.

АБИ З РУК

— Бувають же на світі невдячні, — обурюється начальник контори «Сталінжитлобуд» т. Русаківський. — От хоч би робітники Макіївської шахти № 1 «Щоглівка». Збудували ми для них два двоповерхових будинки по Комісарівці, № 10 та № 11. Здавалося б, живи собі та поживай! Так ні, вони ще й ремствують!

Погоджуємося з тов. Русаківським. Ремствують робітники, та ще й дуже. Ремствують, наприклад, на те, що будівельники не прибили на вікнах завіси, і вікна вивалюються.

— Подумаєш, біда! — вигукує т. Русаківський, — підніми й постав на місце!

Ремствують робітники й на те, що не пофарбували вікна, двері, що не закінчили водопровід і каналізацію. Та розмови на ці теми поки що закінчуються тим, що т. Русаківський розгнівано кричить:

— Заступник керуючого трестом «Червоногвардійськвугілля» т. Проценко будинки від мене прийняв? Прийняв! Документ про це підписав? Підписав! От і все!..

Одним словом, стук-грюк аби з рук.

Робітники, звісно, не можуть простити Русаківському такої халтури. А цікаво, як т. Проценко? Простить чи не простить? Та хай, краще, про це він сам скаже!

В. САВЧЕНКО.

●

Пером по перах

«ЗАПОВНЕНА» ПРОГАЛИНА

Про О. В. Суворова — геніального полководця — зібрано чимало історичних матеріалів. Нічого, однак, історії ще досі невідомо про О. В. Суворова — тракториста. Цю прогалину, в міру своїх можливостей, взялася заповнити Новопразька районна газета «Ленінським шляхом» (Кіровоградська область). В № 38, у замітці під заголовком «До 150-річчя з дня смерті О. В. Суворова» газета сповіщає, що актив районної бібліотеки «прочитав ряд лекцій про життя і діяльність О. В. Суворова в тракторних бригадах».

Американський професор фізіології д-р Бріттон закликає уряд США за допомогою штучного запліднення створити особливу породу людиноподібних мавп з тим, щоб використати їх як рабів і солдатів. **(З газет).**

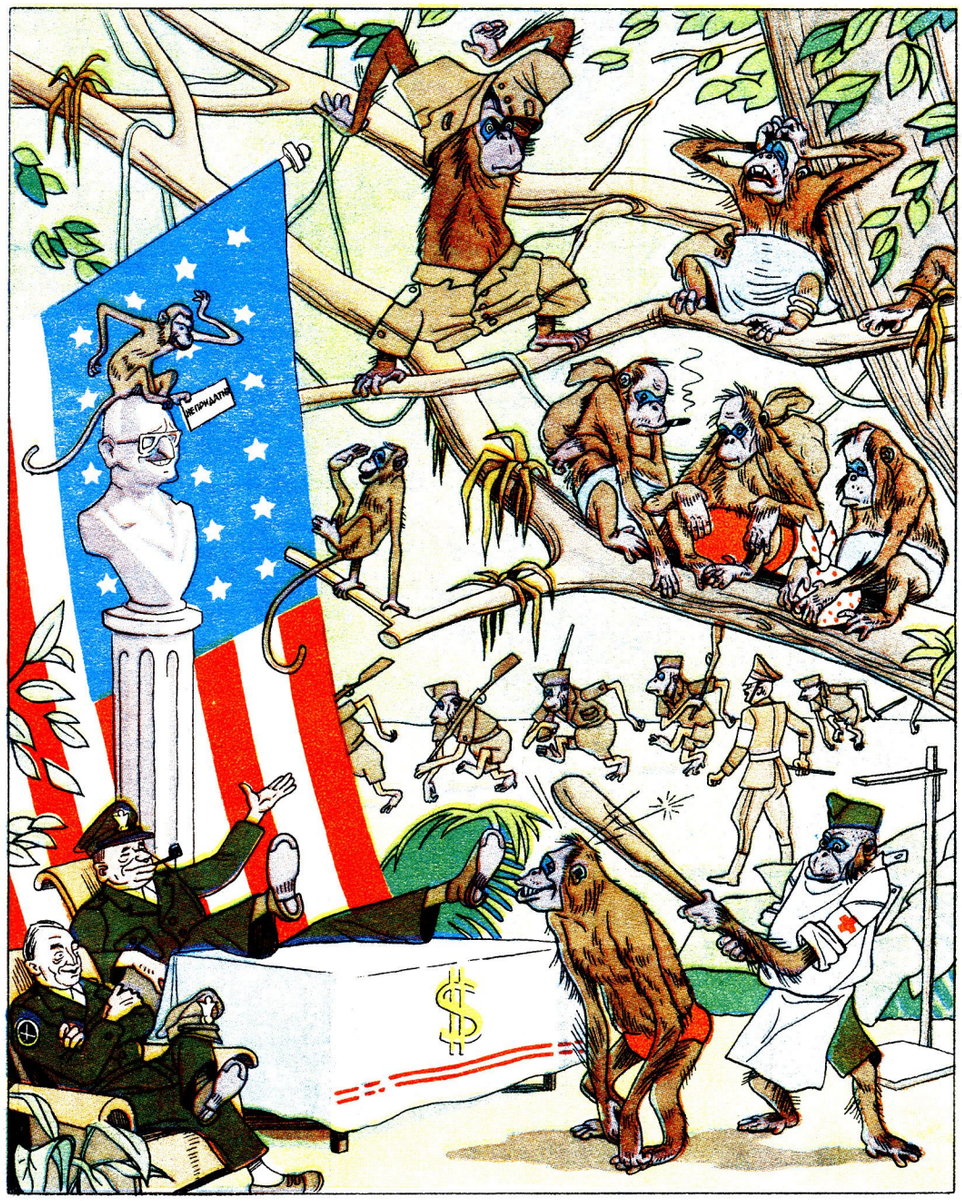

Мал. В. ГРИГОР·ЄВА

АМЕРИКАНСЬКІ НОВОБРАНЦІ.

Перепалка...

ПРО КОВАЛЯ І «ГАЛОЧКУ»

ДИРЕКТОРОМ гадяцького санаторію «Галочка» (Полтавська область) працює т. Коваль.

Працює — як уміє. А уміє він брати з медицини більше, ніж вона може дати.

В «Галочці» Коваль бере корм для відгодівлі поросят. Коли ж з поросяти виростає велика свиня, Коваль продає її санаторієві. Недавно директор санаторію продав санаторію кабана за 4.400 карбованців. Іншим разом він провів таку ж торговельну операцію, виставивши продавцем свині свого зятя — агента постачання.

Про це свинство працівники санаторію написали до Укркурупу. Начальник цієї установи т. Струєв прочитав листа і переслав його «для вжиття заходів» тому ж Ковалю. «Директоре, — мовляв, — ізціляйся сам!..»

Можна тільки шкодувати, що т. Струєву ніколи особисто зайнятися лікуванням Коваля. Адже ж з усього видно, що клімат «Галочки» йому категорично протипоказаний.

ДОРОГІ ЗАЙЦІ

ПІД ЧАС демонстрування фільму «Нащадок Чінгіс-хана» в невеликому залі кінотеатру державні контролери виявили дванадцять безбілетних глядачів, або, як у нас кажуть, зайців. Серед них були: голова райвиконкому тов. Яцук і секретар райкому КП(б)У т. Мохнарило та інші районні керівні працівники.

Їм говорять: — Купуйте, товариші, квитки!

А вони: — Ходимо без квитків і ходитимемо.

А ось що говорить акт контролера-ревізора контрольно-ревізійного управління Міністерства фінансів СРСР по Запорізькій області:

«Лише за 1949-й рік через безплатне відвідування кінотеатру... держава недоодержала 21 тисячу карбованців».

Дорогуваті зайці у Великій Білозерці! Та чи тільки там?

«ЧЕРЕЗ НЕСПРАВИВШИСЯ...»

ПОЧНЕМО з документа, засвідченого підписом і печаткою голови:

«Справка

Видана Бахмацькому лісництву, втім що артіль ім. Сталіна с. Івангород не зробила прополки молодої сосни посадки 1950 р. на площі 7 га, через несправившися з прополкою цукрового буряка урожая 1950 р.

Голова кол-пу КУДЛАЙ».

Причина, як бачимо, поважна.

Не виключена можливість, що на запитання Бахмацького райвідділу сільського господарства (Чернігівська область), чому колгосп не впорався з прополкою буряків, цей голова відповість другою «справкою»:

«Не впорався з буряком, через несправившися з сосною»...

Тому Перець вважає своїм обов'язком видати голові колгоспу тов. Кудлаю таку довідку:

«Дана тов. Кудлаю в тім, що він потрапив на сторінки Перця «через несправившися» ні з буряком, ні з сосною».

НОВІ КВОЧКИ

У КОЛГОСПІ ім. Чапаєва, Конотопського району на Сумщині, почали зникати кури.

Коли колишня птахарка Пичик передавала справи новій птахарці Гнатенковій, було 210 курей. Доки Гнатенкова прийняла, — 54 курки зникло.

Потім зникло ще 50 курей.

Потім ще... Та й ще ще!

Загалом зникло щось із 200 курей.

Голова правління Милуєв сильно докоряв птахаркам і завфермою Омельченкові за те, що несвоєчасно оформляли актами пропажу курей.

Те, що курей нема, то дідько з ними, а от актів нема — це вже кепсько! Пахне смаленим!

А що ви гадаєте: може справді акти важливіші за курей!?

Може голова Милуєв візьме та й підсипе десятків зо два актів замість квочок!

А квоктатиме за них сам голова Милуєв!

ЗАПОРІЗЬКІ ВАРИВОДИ

(РЕПОРТАЖ)

ОЛЕНА ФЕДОРІВНА ВАРИТЬ ВОДУ

КЩО в Запоріжжі у вас немає дядини, то ви, будучи у відрядженні, мусите шукати собі притулку на ніч в єдиному на все місто готелі «Південному».

Готель цей більше схожий на фортецю, взяти яку не кожному під силу. Все залежить од тактики. Якщо ви спробуєте взяти цю фортецю «навальним штурмом», в лоб, так би мовити, — неминуче зазнаєте поразки. Хай там вас буде цілий підрозділ, одна Олена Федорівна, черговий адміністратор, відбʼє всі ваші атаки і витіснить... Чисто так, як покійна Лукерка із «Зенітки» Остапа Вишні.

Отже, радимо вам діяти спокійно, обережно, з тактом. На давно завчену Оленою Федорівною і крізь зуби процідженну, крижаним тоном, фразу: «Місць в готелі немає й не буде...» не здумайте роздратовано чи здивовано запитати: — А що ж, накажете ночувати на вулиці?

Олена Федорівна ніколи в кишеню за словом не лазить і цюкне вас під самий корінь: — Це ваша особиста справа!

Коли ж ви, почувши оту вбивчу фразу «місць немає й не буде», постоїте якихось 15—20 хвилин збоку біля віконечка грізного адміністратора, а потім ласкаво й нерішуче перепитаєте: — А може щось знайдеться? — Олена Федорівна погляне на вас так, наче бачить вас отут уже цілий рік, і після паузи відповість: — Якщо у вас є щастя, то може... Почекайте хвилину...

Олена Федорівна починає «натягати» хвилини. Витирає телефонний апарат ганчіркою, струшує скатерть, переглядає папери, ставить там якісь риски, крапки, коми, що треба було зробити ще торік, іде до камери схову речей, заводить балачку з подругами, безпредметну, нудну і довгу.

Одно слово, ви фортецю взяли і рівно о 24-00 ви — уже в ліжку, яке вас чекало ще з 19 години вечора. І так не тільки вас, а й кожного. Місця ж у готелі завжди є!

У номері душно, але ви не потієте, з вас виварила всю воду Олена Федорівна. Ми не знаємо прізвища цієї «сердечної» молодої жінки, але найкраще б підійшло їй прізвище — Варивода. Надто вже по-домашньому поводить вона себе в державній установі.

ПРО ЗАГУБЛЕНІ КЛЮЧІ...

Шосте селище в Запоріжжі звуть соціалістичним містом і не без підстав. За пʼять років на румовищах виросло впорядковане місто, з широкими вулицями-бульварами, з прекрасними, зручними будинками. Од селища до заводу «Запоріжсталь» прокладено чудову асфальтовану автостраду спеціально для тролейбуса та легкових машин.

Ми говоримо «спеціально», бо для вантажного автотранспорту заплановано було прокласти ще до 7 листопада 1949 року — північну автостраду. Виконавці робіт — «Запоріжсталь» — директор т. Боборикін, «Запоріжбуд» — виконуючий обовʼязки директора тресту т. Філіппов та завод вогнетривких матеріалів — директор т. Мітін. Домовилися чин-чином про все, поклали кожен у свою шухляду оте «домовлення» і подейкують. Скоро вже настане і 7 листопада 1950 року, а від шухляд отих, мабуть, загублено ключі... Тим же часом на «спеціально» тролейбусній (прекрасній) автостраді творяться неприпустимі справи. Кілька сот вантажних машин день і ніч мчать туди й сюди, розминутися важко і в результаті трапляються нещасні випадки. Шановні товариші Боборикін, Філіппов і Мітін, будьте ж хазяями свого слова!

І ЗНОВУ Ж ТАКИ ПРО ДОРОГИ

У селищі Павло-Кічкас живуть робітники заводу «Запоріжсталь». Од селища до заводу півтора кілометра. Недалеко видати, та далеко дибати, — говорять робітники, особливо весною чи восени. Багнюка вище колін, ні пішки, ні машиною не добитися туди. Ні продуктів завезти, ні дров. От вам і півтора кілометра!

Налагодити пристойне сполучення селища з заводом доручено заступникові директора «Запоріжсталі» т. Грицаєві. Він приходить на засідання Орджонікідзевської райради депутатів трудящих, обіцяє, запевняє, що в найкоротший час все буде зроблено і... забуває до наступного засідання райради.

ШТАНИ ПІД РУКУ І — НА ПРАВИЙ БІК!..

Сонце, повітря і вода — це не лише краса, а й здоровʼя! Хто, хто, а доменщики, сталевари та прокатники розуміють це прекрасно. Тому вони у вільний час в компанії й поодинці плавом пливуть до красуня Дніпра, у порт імені Леніна. Скільки зір сягне — вода й вода, сонце й повітря! А покупатися ніде. В порту біля набережної не можна, а перевозу на водну станцію, що на правому боці, — немає. Молодші беруть штани під руку і через греблю мандрують на той бік (два кілометри), а старіші, ще раз сумно подивившись на безмежне озеро, повите синім серпанком, рушають додому, так і не викупавшись.

Метрів за пʼятсот від порту — манить людей всіма своїми принадами зелений мальовничий острів, на якому можна прекрасно провести час. Та без переправи не кожен туди добереться. Запоріжці добре знають оперативність водників з минулих років і єхидно говорять: — Переправа буде... в жовтні, а може і в листопаді, як торік і позаторік.

Товариші водники з порту ім. Леніна, невже ви такі безпорадні на воді, як і на материку? Що ж тоді ви за водники?

ЧОГО МЕНІ, БОЖЕ, ТИ КРИЛЕЦЬ НЕ ДАВ?!

Скрізь у людних місцях — на пошті, в готелі і в самому аеропорті висить художньо оформлений розклад руху літаків. Із Запоріжжя на Київ щодня ходять два літаки згідно цього розкладу — о 14-35 та 17-05.

Ви берете таксі (до аеропорту 7 км.) і на третій швидкості мчите в аеропорт з таким розрахунком, щоб до відходу літака у вас було приблизно півтори години в запасі. Не потрапите на 14-35, то напевне ж вилетите в 17-05.

Приїхали, одпустили таксі, спішите до каси... і довідуєтесь, що літак вилітає о 9 годині 40 хвилин.

— Як так?

— А так, новий розклад. Тижнів зо два вже.

— Чому ж ви не перепишете розклад?

— А це справа не наша, — відповідають вам, — розклади пише Київ.

Ось тут вам і хочеться заспівати: — Чому мені, боже, ти крилець не дав?!.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.
Спеціальний кореспондент «Перця».

м. Запоріжжя.

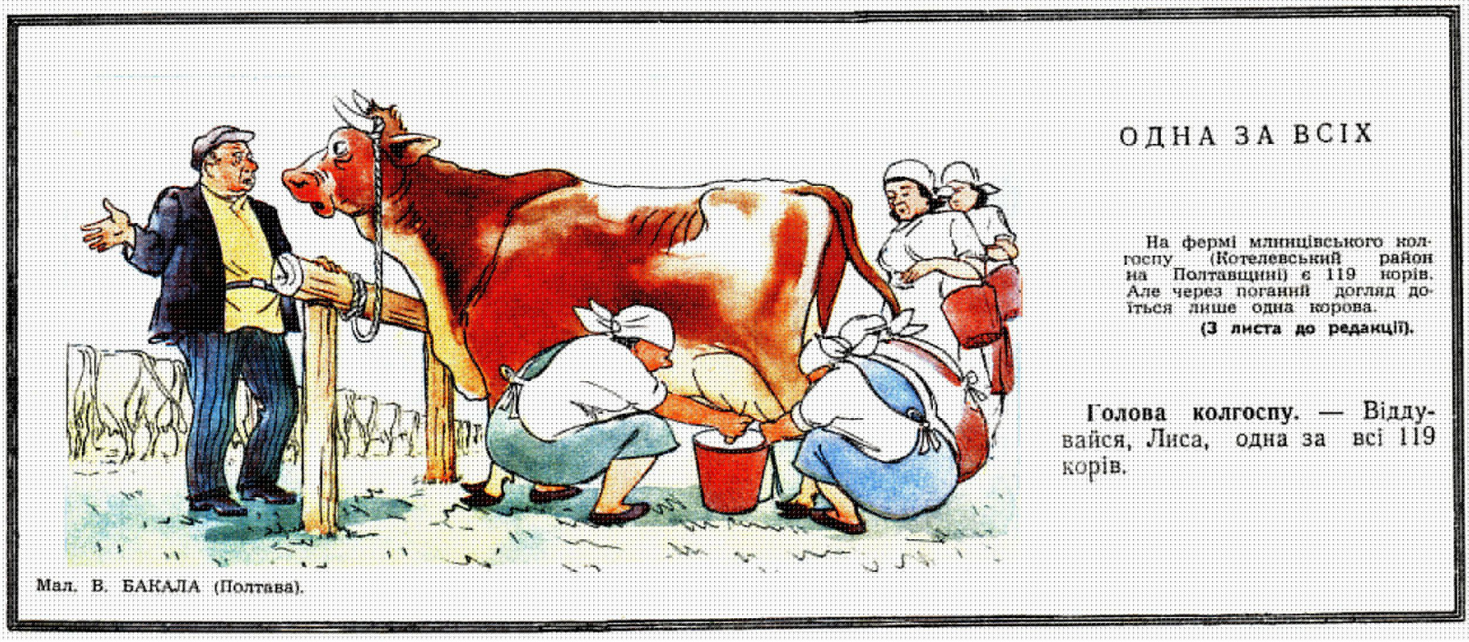

ОДНА ЗА ВСІХ

На фермі млинівського колгоспу (Котелевський район на Полтавщині) є 119 корів. Але через поганий догляд доїться лише одна корова.

(З листа до редакції).

Голова колгоспу. — Віддувайся, Лиса, одна за всі 119 корів.

Мал. В. БАКАЛА (Полтава).

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Тільки скромність не дозволяє директорові Прилуцької панчішної фабрики т. Рабиновичу самому написати тобі про свої досягнення. А писати є про що. Насамперед т. Рабиновича осінила ідея: спідниці тепер носять довгі, штани теж не покоротшали — отже, панчохи й шкарпетки можна виробляти одного кольору, однаково їх з-під одягу не видно. Так він і зробив — ліквідував на фабриці всі кольори, крім коричневого. Потім став випускати панчохи й шкарпетки лише одного розміру (замість чотирьох жіночих і трьох чоловічих). Ці обидва заходи дозволили винахідливому директорові, без особливого напруження, зіпсувати настрій багатьом споживачам.

Пишу тобі, Перче, про все це, бо сам т. Рабинович про свої досягнення ніколи не напише. А замовчувати їх не треба — хай усі знають!

В. ГЕРАСИМЧУК,
старший товарознавець облторгбази «Головлегзбуту»

Чернігівська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Пропоную тобі блискучий сюжет для гуморески. Який? Пожежа в пожежній команді! Правда, здорово? Що, неправдоподібно? А ти уяви собі таку картину: ст. Лозова, полудень. Двір пожежної команди. — у дворі — стіг сіна, а під стогом спить пожежник. І уяви собі таке — той стіг сіна починає горіти. З пожежного сарая вибігають пожежники... з картами в руках. Начальник пожежної команди т. Гладишев подає команду: «До насоса!» Кинулися пожежники до насоса. Качали, качали, але жодної краплі води не викачали. Кинулися до колодязя, щоб хоч у каски води набрати, а насос тимчасом почав горіти. Допомогли лозівчани пожежникам—відтягли насоса і сонного пожежника. Сіно, правда, згоріло.

Правда, хороший сюжет? А факт поганий.

Петро ЛОЗІВСЬКИЙ.

Харківська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дуже люблять фізкультуру директор Підвисоцької середньої школи т. Рибалко і завідуючий Підвисоцьким районним відділом народної освіти т. Прядко. Так люблять, що вирішили перетворити шкільний фізкультурний кабінет на свої постійні квартири. Школярі нетерпляче чекають, коли тт. Рибалко і Прядко займуться забігами на більш-менш далекі дистанції і після кількарічної тяганини звільнять, нарешті, шкільне приміщення. Під час канікул це зробити найзручніше.

Бажаємо спортивного успіху!

П. РОМАНЕЦЬ.

Кіровоградська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Коли я був маленький, — бабуся розповідала мені одну російську казку: «Жила-была старица, пошла в баню париться, взяла пуд мочала. Эта сказка длинная — начинай сначала!» І починала бабуся знову «жила-была»... аж поки я не засинав.

Мені пригадалася ця казка, коли в жовтні 1949 року пішов я з нашого села Плисецького по довідку про рік народження у Васильківський ЗАГС.

— Гаразд, — відповіли мені в ЗАГС'і, — здайте документи і йдіть собі додому. Вас викличемо на комісію через сільраду.

Пішов я. Чекаю. Місяць, другий, третій... Не викликає комісія. Знов прямую до ЗАГС'у.

— Бачте, — кажуть мені там, — всі документи за 1949 рік ми відправили до архіву в Київ. Там і ваші. Пишіть нову заяву, дайте нові документи.

Знову, взявши нові документи, йду до ЗАГС'у. А там людей — сила-силенна. Черга моя 117. Діждавсь — подаю документи. А мені:

— Навіщо ви їх принесли? Здайте у свою Плисецьку сільраду, а вона перешле нам, а ми...

Пішов у сільраду. А секретар наш Іван Солодовник каже: «Це не нам, — це до ЗАГС'у»...

Отак і досі ходжу я по довідку від Васильківського ЗАГС'у до Плисецької сільради. Туди і сюди. Ходжу і згадую бабусину казку. «Эта сказка длинная, начинай сначала».

Друже Перче! Поклади край цій бюрократичній казці-бувальщині!

І. БАБИЧЕНКО.

Київська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Звертається до тебе колгоспна ланка по обробітку кок-сагизу. Допоможи нам розшукати прикріпленого до нашого колгоспу агронома-каучуковода Тетяну Михайлівну Власову. Досвід в догляді за кок-сагизом у нас поки що малий і нам дуже хотілося б побачити Тетяну Михайлівну у себе на плантації. Однак, як ми вже встигли переконатися, це річ майже неможлива.

Може, з твоєю допомогою, нам вдасться побачити нашого агронома-каучуковода хоча б... на сторінках Перця?

За дорученням членів ланки
ланкова Лідія РАВІЙЧУК.

с. Молочки,
Янушпільського району
Житомирської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Допоможи, будь ласка, в одній особистій справі. Хочу я запросити до себе на іменини деяких працівників 11 відділку міліції м. Києва, та ніяк не можу цього зробити. Річ у тому, що видали мені тут паспорт № 2259, в якому чорним по білому написано, що народився я 30 лютого. А коли ж ти дочекаєшся того 30 лютого? Правда, цю помилку в міліції повторили слідом за Жашківським ЗАГС'ом, який дав таку довідку. Сподіваюсь, що ще до 32 червня я матиму змогу запросити товаришів до себе в гості.

Я. ОВЕРЧУК.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА (Київ).

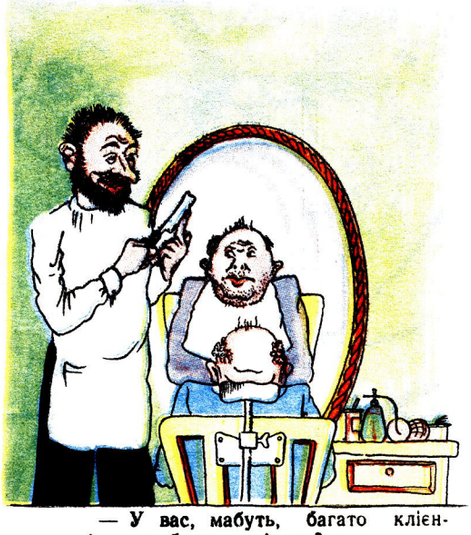

— У вас, мабуть, багато клієнтів — побритись ніколи?

— Та ні, бритва тупа.

Мал. БЕ-ША

ФУТБОЛЬНИЙ ДОТ

Єдиний варіант воріт, що може застрахувати майстрів київської футбольної команди «Динамо» від реальної загрози вилетіти з групи «А» в групу «Б».

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Нещодавно районні відділи культосвітньої роботи Полтавської області одержали такий папірець:

«Обласний відділ в справах культосвітніх установ зобов'язує Вас командирувати свого представника для одержання книги обліку номенклатурних робітників райвідділу культосвітньої роботи. Командирований товариш мусить мати доручення.

Вартість книги 12 карбованців...

Зам. зав. відділом у справах культосвітніх установ ЯКОВЕНКО».

Отже, книжка коштує 12 карбованців. А витрати на відрядження людини, яка виїхала за книгою, приміром, з Яготинського району, складають не менш, як 150 карбованців. Районів же в області 44!

Невже, Перче, вміння логічно мислити не входить до номенклатури якостей керівників Полтавського облкультосвітвідділу?

М. СМІЛИВИЙ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У крамницях м. Сум грубо порушували правила радянської торгівлі. Читачі написали про це до ПЕРЦЯ.

Міністерство торгівлі УРСР повідомило, що за припущені порушення **завідувачу Сумського облторгвідділу т. Лободі, завідувачу міськторгвідділу т. Афанасьєву та директору міськзмішторгу т. Барвінову оголошено сувору догану і запропоновано навести належний порядок у торговельній мережі.**

* * *

До ПЕРЦЯ надійшла заява, що завідувач Старченківського райбюро ЗАГС'у (Київщина) т. Паришкура не забезпечувала чіткої роботи бюро. **Тов. Паришкуру знято з роботи.**

* * *

Головне управління трудових резервів УРСР повідомило, що факти, зазначені в фейлетоні «Власношкурники», вміщеному в журналі № 3, підтвердились. **Начальника Сталінського обласного управління Міністерства трудрезервів Мордвинова знято з роботи.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (191). (на украинском языке). **Підписано до друку 16. VI 1950 р.** Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02129. **Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.** Зам. 2576. Тираж 50.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Уже понад сто мільйонів людей доброї волі в усіх кінцях земної кулі поставили свої підписи під стокгольмською відозвою прихильників миру. (3 газет).

За мир по рядочку —

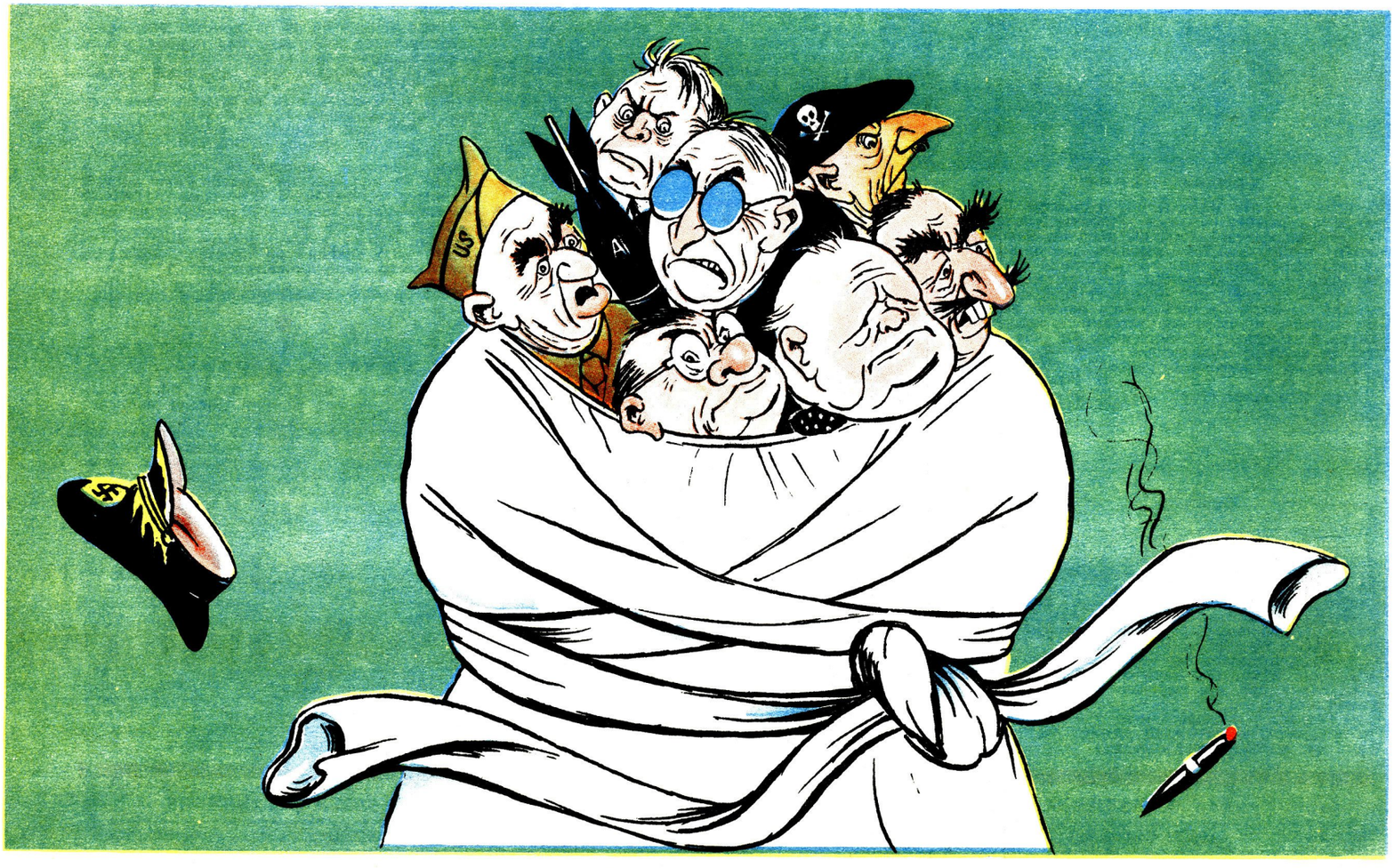

Паліям — сорочка!